

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **VOLDRICH, s. r. o.**, se sídlem K Řeporyjím 120, Třebonice, Praha 5, zastoupen Mgr. Petrou Walderovou, advokátkou se sídlem Krakovská 1366/25, Praha 1, proti žalovanému: **Městský úřad Vimperk**, se sídlem Steinbrenerova 6/2, Vimperk, zastoupen Mgr. Eliškou Ketzerovou, Ph.D., LL.M., advokátkou se sídlem 1. máje 200, Vimperk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 9. 2024, č. j. 51 A 25/2024-98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že žalovaný vydal sdělení ze dne 27. 5. 2024, sp. zn. 9103/2024, č. j. MUVPK-VÚP 61953/24-ASCH, jímž žalobce informoval, že společné stavební povolení pozbylo platnosti (dále též „sdělení“). Tímto sdělením současně potvrdil prvotní sdělení z 16. 6. 2023, sp. zn. 44277/2023, č. j. MUVPK-VÚP 147703/23-ASCH. Žalobce se domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu žalovaného a uložení povinnosti zdržet se obdobných zásahů.

II.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že jednou z podmínek pro poskytnutí ochrany v rámci tohoto žalobního typu je i to, že byl žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Žalobce spatřoval zásah do svých veřejných subjektivních práv v tom, že s ohledem na vydané sdělení o pozbytí platnosti společného stavebního povolení není oprávněn konat stavební práce dle získaného společného stavebního povolení. Krajský soud uvedl, že i přesto, že z napadeného sdělení plyne, že stavební úřad má za to, že platnost společného povolení zanikla uplynutím doby, sdělení jako takové nemá do právní sféry žalobce jím tvrzený dopad. Žalobce relevantní dotčení svých veřejných subjektivních práv neprokázal.

[3] Krajský soud konstatoval, že k zániku platnosti společného povolení podle § 94p odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“) dochází plynutím času *ex lege* bez dalšího. Správní orgán o uvedené skutečnosti nevydává žádný formální akt (rozhodnutí), pouze s touto informací případně pracuje při svých dalších postupech podle stavebního zákona. Správní orgán postupoval nestandardně, pokud vydal sdělení, jehož vydání stavební zákon explicitně nepředpokládá. Tímto sdělením však žalobce pouze informoval, že společné povolení pozbylo platnosti, přičemž samotné sdělení nemá vliv na platnost společného povolení. Rovněž doplnil, že taková sdělení nejsou ani podle judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutími dle § 65 s. ř. s. Podle krajského soudu bylo vydané sdělení osvědčením určité skutečnosti. Takovému osvědčení nepředchází žádné správní řízení, čemuž odpovídá úroveň procesních práv žalobce a podoba „důkazního řízení“, na jehož základě žalovaný sdělení vydal. Dodal, že z uvedeného důvodu ani nelze vydané sdělení pro jeho informativní hodnotu považovat za podklad pro další řízení. Uzavřel, že pokud sdělení nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti žádných osob, pak ani nezasahuje do žalobcem namítaného práva realizovat stavbu dle společného povolení. Vydané informativní sdělení se přímo práv žalobce nabytých z vydaného společného povolení nedotýká, neboť došlo-li k pozbytí platnosti společného povolení, stalo se tak přímo ze zákona, bez vlivu samotného sdělení. Podle krajského soudu tedy žalobce nesplnil svoji povinnost tvrdit a prokázat relevantní přímé dotčení vlastních veřejných subjektivních práv.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Předně namítal zásah do svých veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře postupně dává možností správním soudům přezkoumávat i akty, na které bylo donedávna nahlíženo jako na akty soudně nepřezkoumatelné. Při podání žaloby proti správnímu rozhodnutí proto postačí tvrzení o dotčení práv. Obdobně to platí též pro žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Nesouhlasil se závěry krajského soudu, že se napadené sdělení nedotýká jeho práv nabytých na základě vydaného společného stavebního povolení. Trval na tom, že tímto sdělením bylo zasaženo do jeho subjektivních práv nabytých v dobré víře, resp. byla dotčena jeho právní sféra, a to tím, že žalovaný na základě svého postupu opakovaně vydává sdělení o pozbytí platnosti

pokračování

stavebního povolení, bez ohledu na předkládané důkazy a namítané skutečnosti. Svým nesprávným postupem zasáhl do stěžovatelovy právní jistoty. Napadené sdělení bylo vydáno, aniž by k tomu byly správní orgány oprávněny. Uvedená situace stěžovatele staví do nejisté pozice, kdy pokračování v realizaci stavebních prací dle společného stavebního povolení, jehož platnost je žalovaným opakovaně zpochybňována, může vést k další faktické i právní nejistotě ohledně doby provedení konkrétních prací, popř. ohledně případného nařízení odstranění stavby. I pokud by stěžovatel přijal skutečnost, že sdělení mělo pouze informativní charakter, mohlo by přesto do jeho právní sféry fakticky zasáhnout. K tomu měl krajský soud uvést, jak má žalovaný s napadeným sdělením naložit, pokud nebyl oprávněn jej vydat.

[6] Rovněž namítal, že opakovaně v průběhu celého řízení uváděl a dokládal, že započal s prováděním prací podle společného stavebního povolení a schválené projektové dokumentace v době nesporné platnosti společného stavebního povolení. Žalovaný přesto trval na vydaném sdělení o pozbytí platnosti a stěžovatel se jím v rámci presumpce správnosti správního aktu řídil. Postup žalovaného považoval za šikanózní. Žalovaný prvotní sdělení potvrdil napadeným sdělením, které doposud žádným způsobem nenahradil, nezrušil a ani ne zahájil řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu. Domníval se, že žalovaným napadené sdělení bylo vydáno účelově s odkazem na § 154 správního řádu, aby tímto aktem mohl žalovaný v navazujícím řízení bez dalšího osvědčit, že společné stavební povolení pozbylo platnosti. Přitom žalovaný pouze osvědčil skutečnost, která nemá oporu v provedeném dokazování a současně má přímý vliv na stěžovatelova práva nabytá v dobré víře.

[7] Stěžovatel je názoru, že krajský soud žalobu zamítl v důsledku mechanické aplikace práva, aniž by vzal v potaz, jaké důsledky a dopady bude jeho rozhodnutí mít, a to i do budoucna. Vůbec přitom nehodnotil smysl a účel dotčené úpravy. Ryze formalistickou aplikaci právních norem a hledání porušení konkrétního subjektivního hmotného práva krajským soudem považoval za jinou vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud na jedné straně připouští možnost přezkumu jiných úkonů, které přímo nezasahují do sféry jednotlivce, na straně druhé napadené sdělení ze soudního přezkumu vyloučil. Krajský soud stále pracuje se sdělením jako s deklarací nesporné skutečnosti, přestože se jedná o věc spornou. Poukázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala nepřímým zásahem do sféry jednotlivce v podobě příčinného řetězce, který však musí být zřejmý, krátký a nepodmíněný. Zásah do práv stěžovatele je nutno hodnotit komplexně a ve všech tvrzených a vyličených souvislostech.

[8] Konečně namítal, že žalovaný oslabil právní jistotu stěžovatele ve vztahu k právům nabytým v dobré víře na základě společného stavebního povolení a současně oslabil i práva nabytá stěžovatelem na základě kupní smlouvy k nemovitostem uzavřené s městem Vimperk, na jejímž základě nabyt vlastnícké právo k pozemkům. Kupní smlouva stanoví, že ne zahájí-li stavebník stavební práce v nejpozdějším sjednaném termínu, je město Vimperk oprávněno od smlouvy odstoupit. V případě prodlení s provedením stavebních prací navíc stěžovateli hrozí smluvní pokuta ve prospěch města Vimperk (stěžovatel stavební práce přerušil). Vzhledem k uvedenému stěžovatel neměl jinou možnost než se bránit všemi dostupnými prostředky. Žalovaný svou činností brání v pokračování

stavebních prací a maří práce stěžovatele. Za současné situace, kdy není zahájeno řízení o odstranění stavby, a dle žalovaného stěžovatel není oprávněn stavět, je mu odepřena ochrana jeho práv, kdy stěžovatel nemá možnost neexistující rozhodnutí jakkoli napadnout opravnými prostředky. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-71).

[13] Nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námitky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Je z něj patrné, proč krajský soud neshledal žalobní body důvodnými.

[14] Stěžovatel považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro jinou vadu řízení spočívající v tom, že se krajský soud při posouzení věci omezil na ryze formalistickou aplikaci právních norem a neshledal zásah do konkrétního subjektivního hmotného práva. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že uvedený postup nečiní napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Rozsudek krajského soudu nelze označit za nepřezkoumatelný jen proto, že soud při rozhodování vycházel z platné právní úpravy a ustálené judikatury správních soudů, přičemž dospěl k závěru, že napadené sdělení

pokračování

nezasáhlo, a ani nemohlo zasáhnout, do práv stěžovatele již z povahy věci. Nesouhlas stěžovatele se způsobem, jakým krajský soud vypořádal žalobní argumentaci, neznamená nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[15] Podle § 82 s. ř. s., platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[16] Podle § 94p odst. 5 věty 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění platí, že *společné povolení platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let. Společné povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena v době jeho platnosti.*

[17] K namítanému zásahu do veřejných subjektivních práv lze stěžovateli přisvědčit, pokud jde o přezkum dříve soudně nepřezkoumávaných rozhodnutí, v obecném východisku, že přípustnost soudního přezkumu nemusí být dána jen naplněním formálních náležitostí správního rozhodnutí. Tomu odpovídá i odůvodnění rozsudku krajského soudu, který se povahou sdělení zabýval a případný zásah do práv stěžovatele zkoumal. Přesto musí stěžovatel tvrdit a prokázat zásah do svých subjektivních práv. Jen tak může být se svojí žalobou úspěšný.

[18] Stěžovatel zásah do svých veřejných subjektivních práv nabytých v dobré víře nadále spatřuje v tom, že s ohledem na vydané sdělení není oprávněn konat stavební práce dle získaného společného stavebního povolení. Z obsahu napadeného sdělení plyne názor stavebního úřadu, že platnost společného povolení zanikla uplynutím doby, na kterou bylo vydáno. Jde však o informativní sdělení, v němž žalovaný upozorňuje na svůj právní názor, aniž by jím fakticky zasahoval do právní sféry stěžovatele. Právní úprava nepředpokládá, že by předmětné sdělení správního orgánu způsobovalo právem předpokládané následky. Žalovaný na základě provedeného místního šetření (i na základě druhého – řádného místního šetření) vydal napadené sdělení. Zásadní je, že skutečnosti v něm uvedené (tvrzené nezahájení stavebních prací) nejsou založeny až jejich deklarací v jakémkoli aktu správního orgánu, ale plynou, stejně jako jejich následek (pozbytí platnosti vydaného povolení), přímo z platné právní úpravy. Sdělení tedy vyslovuje skutečnosti plynoucí již *ex lege*. Na povaze sdělení nemůže nic změnit ani to, že jde o skutečnosti, které mohou být mezi stavebníkem a správním orgánem sporné, každý z nich na splnění tohoto předpokladu může mít (a nikoli výjimečně i má) jiný názor. Správní orgán totiž uvedeným sdělením nerozhoduje o tom, zda stavební práce byly či nebyly zahájeny, pouze stavebníkovi dává na vědomí své stanovisko v konkrétním čase, na podkladě informací, které má k dispozici. Pokud by tomu mělo být jinak, zcela nepochybně by právní úprava svěřovala správnímu orgánu již v této fázi řízení (po marném uplynutí doby platnosti stavebního povolení) nejen oprávnění, ale přímo explicitní povinnost o této okolnosti rozhodnout. Takové upozornění proto nemůže být samo o sobě způsobilé zasáhnout jak do právní sféry žalobce, tak i jinak bezprostředně ovlivnit vydané společné stavební povolení.

[19] Lze rozumět úvahám stěžovatele o způsobilosti předmětného sdělení zasáhnout do jeho právní jistoty v tom, zda jemu vydané stavební povolení je i nadále platné či nikoli. Současně je však třeba vzít v úvahu, že to není právě vydané sdělení, ale objektivně mezi stavebníkem a správním orgánem sporná skutečnost, co u stěžovatele navozuje domněnku o zásahu do jeho právní jistoty. Je to však právní předpis, nikoli správní orgán vydaným autoritativním rozhodnutím, kdo stanoví právem předpokládaný následek (pozbytí platnosti stavebního povolení). Tak jako právní předpis neukládá správnímu orgánu povinnost v určitém časovém okamžiku autoritativně rozhodnout nebo alespoň zřetelně deklarovat stavebníku jeho názor k uvedené otázce, nepředpokládá na druhé straně, že by předmětné fakultativní sdělení stavebníkovi ukládalo přímé právní povinnosti. Stejně tak může být tato záležitost mezi správním orgánem a stavebníkem nadále sporná i bez toho, aby o ní správní orgán po uplynutí lhůty, v níž je třeba zahájit stavební práce, uvažil a svůj názor vyjádřil. Zda byla stavba zahájena na základě stavebního povolení, které bylo v době zahájení stavebních prací platné, bude případně řešeno v následném řízení, v řízení o odstranění stavby, pokud správní orgán na svém stanovisku setrvá a rozhodne se takové řízení z moci úřední zahájit. Jiný právní závěr platná právní úprava neumožňuje. Opaku nemůže svědčit ani případná úvaha o míře rizika, které pro stavebníka postupem správního orgánu vzniká. Jak již bylo uvedeno, předmětným sdělením není autoritativně vysloveno, zda byly či nebyly řádně a včas zahájeny stavební práce a zda je vydané stavební povolení nadále platné. Přímé faktické riziko pro stavebníka, jak na uvedené sdělení správního orgánu reagovat, je totiž pojmově spojeno s rizikem na straně správního orgánu, pokud případně dojde v příčinné souvislosti se sdělením ke stavebníkově reakci, avšak včasné nezahájení stavebních prací vyjádřené ve sdělení se následně nepotvrdí.

[20] Povahou obdobných sdělení se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který i s ohledem na zánik platnosti povolení přímo ze zákona hodnotil, zda jde v případě takového sdělení o správní rozhodnutí či nikoli. V rozsudku ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 As 204/2015 - 40, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[s]dělení stavebního úřadu o tom, že došlo k pozbytí platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby uplynutím času podle § 93 stavebního zákona z roku 2006, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“ Přitom dále uvedl, že [z] citovaného ustanovení plyne, že pozbytí účinnosti územního rozhodnutí o umístění stavby dochází ex lege po uplynutí 2 až 5 let od nabytí právní moci s výjimkami uvedenými v § 93 odst. 4 stavebního zákona. Zákon tedy vůbec nepředpokládá, že by se o této skutečnosti vydávalo rozhodnutí. Jak tedy správně vyslovil městský soud, napadené sdělení nevyvolává žádné právní účinky; nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti žádných osob.“ Jedná se o jiný úkon správního orgánu, kterým se ani nepotvrzuje ani nevyvrací dosud případně sporná existence či neexistence práv či povinností. Vydané informativní sdělení se proto přímo práv stěžovatele nabytých z vydaného společného povolení nedotýká. Nemohlo tak dojít ani k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Na uvedeném nemůže nic změnit ni stěžovatelův odkaz na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 10 As 25/2020-61, č. 4435/2023 Sb. NSS, který se zabýval příčinným řetězcem mezi jednáním a přímým zásahem, neboť v projednávané věci je předmětem řízení povaha napadeného sdělení a případný nezákonný zásah, kterého se žalovaný jeho vydáním mohl dopustit. Jak již bylo řečeno, napadené sdělení s ohledem na svoji informativní

pokračování

a nezávaznou povahu do stěžovatelových práv nezasáhlo, resp. nezasáhlo do jeho práva realizovat stavbu dle společného stavebního povolení.

[21] Pokud stěžovatel po krajském soudu požadoval, aby žalovanému sdělil, jak s napadeným sdělením naložit, zdejší soud k tomu uvádí, že tak implicitně učinil. Vzhledem k tomu, že krajský soud považoval napadené sdělení za informativní, nemající vliv na platnost společného stavebního povolení, nebylo na místě nařizovat jeho „odklizení“. V bodě 20 krajský soud konstatoval, že v tomto případě nelze napadené sdělení pro jeho informativní hodnotu považovat za podklad pro další řízení. Nadto krajský soud v bodě 21 uvedl, že v případě zahájení řízení o odstranění stavby, při kterém by žalovaný setrval na svých dosavadních závěrech, bude řešenou otázkou právě to, zda je stavba realizována na základě platného povolení, tj. zda stěžovatel řádně a včas zahájil realizaci stavby či nikoli. Krajský soud tedy žalovanému nastavil jasný rámec využitelnosti vydaného sdělení.

[22] Pokud stěžovatel předkládal v řízení důkazy, kterými prokazoval zahájení stavebních prací v souladu se společným stavebním povolením, může je nepochybně případně předkládat i v dalších řízeních. Nejvyšší správní soud rovněž nepovažuje postup žalovaného za šikanózní. Vydání napadeného sdělení lze považovat spíše za krok, kterým dal stěžovateli najevo, jak na jeho situaci nahlíží. Ať už byl tvrzený záměr žalovaného vydat napadené sdělení jakýkoliv, nelze napadené sdělení pro jeho informativní povahu považovat za podklad pro další řízení. Stěžovatelovy obavy stran právní síly tohoto sdělení tak nejsou opodstatněné. Napadené sdělení neosvědčuje žádnou nespornou skutečnost, nýbrž pouze informuje o *ex lege* nastalé skutečnosti, pokud se předpoklady pro vydání sdělení potvrdí. Ty je stěžovatel oprávněn v případném navazujícím řízení vyvrátit.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil rovněž stěžovatelovu námitku, ve které se zamýšlí nad smyslem právní úpravy. Krajskému soudu nelze vytýkat, že postupoval v souladu s právními předpisy. Jakkoliv se stěžovatel případně cítí na svých právech dotčen postupem správního orgánu, krajský soud při posuzování projednávané věci nepochybil. Krajský soud se zabýval povahou napadeného sdělení a dospěl k závěru, že jelikož napadené sdělení nemohlo ovlivnit platnost společného stavebního povolení, nemohlo ani zasáhnout do práv stavebníka (stěžovatele).

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ač zastoupen advokátem, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2025

David Hipšr
předseda senátu